ERIC de Noorman

door

HANS G. KRESSE.

DE MOORDENAARS VAN KONING WOGRAM
EN DE DODENRIDDERS

De Avonturen van Eric de Noorman

De tekenaar van het boeiend verhaal « ERIC DE NOORMAN » is Hans G. Kresse, een der meest talentvolle medewerkers van de Marten Toonder Studio's

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

De Moordenaar van Koning Wogram

en

De Dodenridders

Uitgeverij :
HET LAATSTE NIEUWS = Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, Brussel

Korte inhoud van vorige verhalen :

DE REIS NAAR ATLANTIS — *Eric, de zoon van Wogram, Koning der Noormannen, is uitgevaren om een bruid te zoeken. Een orkaan drijft hem uit koers en hij belandt in het geheimzinnige rijk van Atlantis. Na vele avonturen en gevechten laat hij zich in met de Egyptenaar Kirasso, die Winonah de bewaakster van de Steen, heeft ontvoerd. Eric bevrijdt Winonah.*

DE ONTVOERING VAN WINONAH — *Na vele avonturen en gevechten met monsters, komen Eric en Winonah in aanraking met de dwergen. Medegevoerd naar de stad, wordt Eric aldaar ter dood veroordeeld, maar vrijgesteld na een roerend pleidooi van Winonah, die hem eindelijk haar liefde bekent. Winonah verklaart Eric het geheim van de Steen van Atlantis. Op zoek naar de Steen komen beiden in aanraking met de wrede luipaardmannen.*

DE STRIJD TEGEN KIRASSO — *Eric en Winonah vluchten. Terug ontvoerd dwingt de hogepriester Winonah hem de weg te tonen om de Steen van Atlantis te bemachtigen Winonah wordt echter door Eric bevrijd. Vergezeld van de dwerg Pum-Pum, vluchten beiden, de Steen medenemend Eric en Winonah worden opnieuw op listige wijze overmeesterd, doch Pum-Pum kan hen uit een benarde toestand redden.*

DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR — *Na de mislukte strijd met de luipaardmannen trekken Eric, Winonah en Pum-Pum zich in het binnenland terug Eric in luipaardman verkleed, wordt gevangen genomen door Kirasso. Door een list weet hij te ontsnappen. Winonah wordt gevangen genomen door een generaal der luipaardmannen. Eric weet hem te ontwapenen en vergezeld van Pum-Pum ontvlucht hij met Winonah. Aan de grens treden zij in het huwelijk.*

DE SULTAN VAN AKAIIM — *Eric, Winonah en Pum-Pum reizen terug naar Noorwegen. Hun schip wordt aangevallen door zeerovers die hen naar hun land meevoeren waar Eric en Winonah op de slavenmarkt verkocht worden. Pum-Pum ontvlucht. Eric sluit er vriendschap met Dzogolo, de neger. Beiden ontvluchten met de hulp van Pum-Pum. Het drietal gaat op zoek naar Winonah, die in de harem van de Sultan opgesloten is. Eric slaagt er in Winonah te bevrijden.*

HET WATER DES LEVENS — *Twee mannen van de heerseres Dzilah ontvoeren Eric. Alle drie worden gevangen genomen door de « harige mannen ». Eric weet te ontvluchten, hij valt in de handen van Dzilah. Deze zorgt er voor dat Winonah. Dzogolo en Pum-Pum Eric terugvinden . Zij geeft opdracht het water des levens te bemachtigen. Eric trekt er alleen op uit en wordt door de toverkracht van de bewaker van het levenswater, van zijn verstand beroofd. Winonah en Pum-Pum redden hem.*

HET STENEN AFGODSBEELD — *Dzilah weet Eric te verleiden en in haar netten te vangen. Zij tovert Winonah om tot een oude vrouw. Pum-Pum de dwerg, is echter op zijn hoede en weet Winonah te bevrijden. Eric komt tot het bewustzijn en neemt Dzilah gevangen.*

DE ONDERGANG VAN ATLANTIS — *Winonah weigert echter naar Noorwegen terug te keren alvorens Atlantis, haar land, uit de handen van de Egyptenaar Kirasso bevrijd is. In Atlantis wordt Eric terdood veroordeeld, maar zijn vrienden redden hem. Kirasso laat de Citadel in de lucht springen en Eric, Winonah en Pum-Pum weten net op tijd met een vliegtuig te ontsnappen.*

SCHIPBREUKELINGEN IN ROME — *Eric en Winonah trachten per vliegtuig Noorwegen te bereiken. Zij moeten echter een noodlanding maken en komen terecht in een Romeinse vesting, waar zij als slaven verkocht worden. Eric vecht om zijn vrijheid die hij eindelijk verwerft. Na boven menselijke avonturen gelukt het hem ook Winonah terug te vinden en hun onderbroken tocht naar Noorwegen verder te zetten.*

DE VALSE KONING — *Tijdens Eric's afwezigheid sterft de oude koning Wogram. Diens plaats wordt ingenomen door de dwingeland Omon, een neef van Eric die het volk berooft en uitmoordt. Bij zijn terugkeer uit het Romeinse Rijk is Eric getuige van die droeve toestanden. Aan het hoofd van een handvol verkleefde dienaars weet hij vrede en welvaart in het land te herstellen.*

DE MOORDENAAR
VAN
KONING WOGRAM

Eindelijk, na een lange afwezigheid, is Eric in Noorwegen teruggekeerd als koning.

Er breekt nu een rustiger tijd voor hem aan. Door het vertrouwen waarmede hij zijn onderdanen tegemoet treedt duurt het niet lang, of Koning Eric heeft de sympathie van zijn volgelingen verworven.

Doch al heeft Eric, de benijdenswaardige gaven, voor anderen een steun en toeverlaat te zijn, dit neemt niet weg, dat hij met een groot vraagstuk geen raad weet...

's Avonds gaat het gesprek dikwijls over de geheimzinnige dood van Eric's vader, koning Wogram.

Sedert zijn aankomst heeft Eric zich hiermede beziggehouden. Het enige dat hij te weten kan komen, is dat de oude koning met een vreemde bezoeker het paleis verliet. Drie dagen daarna werd zijn lijk gevonden, afschuwelijk verminkt door de val van een hoge rotswand. De vreemdeling keerde nooit terug.

Deze schamele gegevens zijn echter genoeg, om Eric de vaste overtuiging te geven, dat zijn oude vader vermoord werd, om zodoende Omon de kans te geven, zich van de troon meester te maken.

Geen aanwijzing hoe klein ook, is er, die leiden kan naar de vaststelling van de identiteit van de moordenaar... Onze held beseft. dat het zijn dure plicht is, de vreselijke dood van zijn vader te wreken.

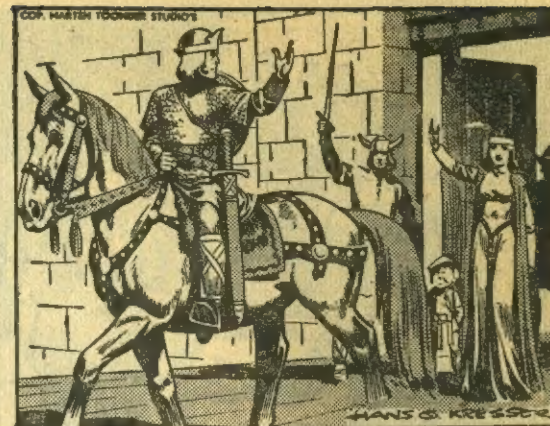
Op een nacht heeft onze held een vreemde en beangstigende droom. Een wazige figuur treedt vanuit het duister op hem toe, en met een schok herkent Eric zijn dode vader... Geruststellend heft Wogram de hand op, en een stem, als komende van heel ver, zegt:

— Alles is goed met mij... Mijn zoon, ik ken uw moeilijkheden. Luister naar de woorden van uw vader. Morgen zult ge uw paard zadelen en daarheen rijden waar een innerlijke stem u zal bevelen te gaan.

Met een laatste, haast onverstaanbare groet, verdwijnt het beeld en Eric wordt, badend in zijn zweet, wakker...

De volgende morgen spreekt Eric over zijn vreemde ervaring van die nacht met zijn vrouw. Stil luistert zij toe en een ongelovig lachje verschijnt om haar mond.

— Uw gedachten spelen u parten Eric, zegt zij. Maar onze held schudt zijn hoofd.

— De bloedwraak is een der wetten van ons volk, zegt hij. Ik ben niet in staat geweest, mij daarvan te kwijten, doordat de schuldige mij onbekend was. Nu echter is het mijn plicht te doen zoals het droombeeld het mij beval.

Tevergeefs poogt Winonah hem van zijn plannen te weerhouden.

— Het is mijn plicht meisje, begrijpt ge dat niet? Indien ik deze ongeschreven wet niet opvolgde zou men mij verachten.

Zuchtend legt Winonah zich bij het onvermijdelijke neer en na het ochtendmaal maakt Eric onmiddellijk toebereidselen voor een spoedig vertrek. Zelf begeeft hij zich naar de stallen en haalt zijn lievelingspaard, een schimmel, uit de box. Pum-Pum, Eric's toegewijde en trouwe dienaar, staat met een ongerust gezicht deze toebereidselen gade te slaan, en hij kan niet nalaten van zijn misnoegen melding te maken.

— Mij denken, niet goed! bromt het kereltje.

Eric kan niet nalaten te grinniken, en zegt:

— Let goed op uw meesteres, dappere man!

Pum-Pum laat een diepe zucht horen en daar hij hierbij moeite heeft om zijn waardigheid te bewaren, is de uitslag nogal koddig.

— Laat over mij. Laat over mij! wuift hij bezwerend.

— Welaan meisje, zegt Eric tot zijn vrouw, maak u geen zorgen. Ik ben spoedig terug

Vrolijk stappend en luid briesend verlaat de schimmel de binnenhof. Nagewuifd door Winonah en Pum-Pum en enkele soldaten rijdt Eric de valbrug over, zijn nieuw, onzeker avontuur tegemoet.

De morgen is koel en nevelig, doch naarmate de dag voortschrijdt, stijgt de warmte en een weldadige zon zendt haar stralen op de eenzame ruiter. Eric is vol goede moed; de dag is veelbelovend, en als hij een klein paadje ontwaart, stuurt hij zijn paard het sluimerende woud binnen. Dan, plotseling schiet hem de droom te binnen :

— Gij zult daarheen rijden, waar een innerlijke stem u zal bevelen te gaan... klinkt het in zijn binnenste, en peinzend overdenkt hij deze woorden. Kijk, hoe merkwaardig is het : als bij ingeving stuurde hij zijn paard het woud in.

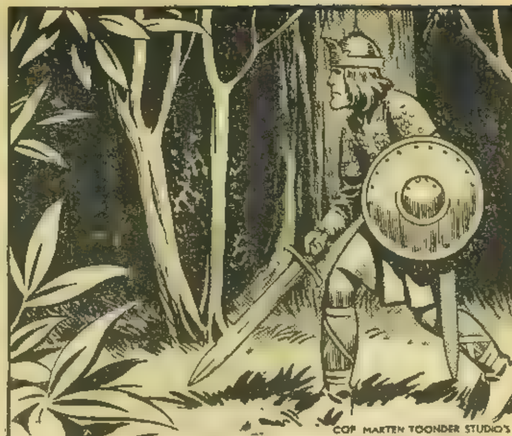
— Het is dus zaak mijn eerste ingeving te volgen, mompelt onze held, en zo spoedig mogelijk houdt hij zich hieraan. Keer op keer wendt hij de teugels, om zijn rijdier langs een lokkend pad, of een verlichte plek in het bos te sturen. Het schijnt, of tijdens zijn jarenlange afwezigheid alles veranderd is. Ontelbare paadjes, van welks bestaan hij nooit het flauwste vermoeden had duiken aan alle kanten op en maken het woud tot een doolhof.

Langzamerhand raakt Eric ieder gevoel van richting kwijt. Hij poogt zich op de zon te oriënteren, doch slechts hier en daar dringt een lichtstraal het duistere woud binnen, zodat deze hulp hem ook ontnomen is.

Het woud wordt dichter en dichter. Geen geluid verstoort de stilte. Het lijkt of alles hier uitgestorven is.

Eensklaps verstijft Eric. Een ijl geluid klonk door het zwijgende bos. Hij laat zijn paard stilstaan, om beter te kunnen luisteren, doch alles is stil. Juist als hij meent, dat zijn oren hem hebben bedrogen hoort hij het vreemde geluid weer. Zachtjes en van heel ver dringt een onwezenlijke stem, die een geheimzinnig lied zingt, tot hem door en een rilling van bijgelovige vrees kruipt over Eric's rug...

Waakzaam laat Eric zijn paard stapvoets voortgaan in de richting van de stem... De jonge koning is geen lafaard, doch hier in het duistere woud voelt hij zich onbehaaglijk. Naarmate hij verder gaat is de geheimzinnige stem duidelijker hoorbaar en met een schok stelt onze held dan vast, dat zij van een vrouw afkomstig moet zijn... Wéér herinnert hij zich zijn vreemde droom. Toch verliest hij zijn voorzorgsmaatregelen niet uit het oog, en bedenkende, dat hij alleen onhoorbaarder voort zal kunnen gaan, laat hij zich snel van zijn paard glijden. De schimmel heeft de oren in de nek, maar laat zich gewillig vastbinden. Pas als het dier bemerkt, dat zijn meester alleen verder wil gaan, wordt het onrustig.

In de stilte van deze plek klonk het gehinnik als een onweer, en het geluid moet tot ver in de omtrek hoorbaar geweest zijn. De geheimzinnige zangeres weet nu ongetwijfeld van zijn aanwezigheid af. Het is gebeurd, voordat Eric het kan verhinderen. Stokstijf staat hij stil en luistert, doch de stem zwijgt.

Deze volledige stilte geeft Eric een onbehaaglijk, onrustig gevoel. Op goed geluk slaat hij de richting in, vanwaaruit hij meende dat het stemgeluid kwam. Voor hem uit is een lichte plek waarneembaar en daarheen richt Eric nu zijn schreden. Tussen de stammen door meent hij iets te zien bewegen en met het zwaard in de hand treedt Eric van tussen de stammen vandaan.

Een in het wit geklede vrouw zit onder een boom en onze held begrijpt onmiddellijk dat zij de bezitster van de geheimzinnige stem moet zijn. Langzaam staat de vrouw op en zonder een woord te zeggen, nodigt zij hem met een gebaar van de hand uit, nader te komen.

Aarzelend voldoet Eric aan het verzoek der vreemde vrouw.

— Treed nader, Koning Eric, zegt zij met een gesluierde stem. Doch deze woorden hebben een averechtse uitwerking. Zonder een vin te verroeren staart Eric de geheimzinnige witte vrouw aan :

HOE KENT ZIJ MIJN NAAM?

Als raadt zij zijn gedachten antwoordt ze :

— Zou ik die niet kennen, als ik wist, dat gij komen zoudt?

Voor het eerst van zijn leven slaat Eric de schrik om het hart. Een koude band van vrees knijpt onze held de keel dicht, en bleek staart hij de geheimzinnige vrouw aan. De ontdekking, dat haar éne oog groen, haar andere oog zwart is, is niet van aard om hem zijn zelfvertrouwen terug te geven.

— Gij zijt bevreesd, doch zonder reden, mijn koning! spreekt de vrouw dan zacht. Ik ben een der Valas. Uw leven is mij bekend, van uw geboorte tot aan uw dood weet ik, wat er met u gebeurd is, of nog gaat gebeuren. Gij zijt welkom op deze plek : thans zal ik u mededelen, wat voor u tot nog toe een vraagstuk was, namelijk waar gij de moordenaar van Koning Wogram kunt vinden.

Op het punt, te vernemen, wie de moordenaar van zijn vader is, treedt Eric enkele stappen naderbij en de Vala spreekt :

— Ga noordelijk van deze plek naar de burcht van Baldon, de roofzuchtige. Daar zult gij uw man vinden.

Verwonderd vraagt Eric, hoe de moordenaar er uitziet, doch de Vala zwijgt. Met een ruk keert hij zich om en wil wegsnellen.

— Een gevreesd wapen zal uw deel worden, klinkt de stem hem achterna, en op deze woorden blijft Eric abrupt staan.

Doch zij staart recht voor zich uit met koude verschrikkelijke ogen en verwilderd rent Eric het bos in...

Als door de duivel bezeten rent Eric met grote sprongen weg van de geheimzinnige plek in het bos, waar de Vala haar woonplaats heeft. Met koortsachtige haast en trillende vingers peutert onze held het kluistertouw los en slingert zich in het zadel. Het lijkt wel, of het paard de nerveuze spanning waarin zijn meester verkeert, aanvoelt, want niet zodra is Eric gezeten, of de schimmel vliegt met een sprong vooruit en gaat over tot een snelle galop... Ettelijke malen omkijkend, al verwacht hij, dat de Vala hem achterna zal komen, rent Eric voort. Hij schaamt zich voor zichzelf, nog nooit heeft hij angst gekend. Maar de aanwezigheid van die vrouw verlamde hem nu. Hij zag zijn toekomst in haar ogen gespiegeld, doch niet zo, dat hij het met zekerheid zeggen kon, wat te gebeuren stond, en juist dat bezorgde hem die mateloze vrees.

— Gij zult hem herkennen zodra gij hem ziet, zei de Vala. Maar hoe ter wereld zou hij in staat zijn, zijn vijand te herkennen uit de talrijke bewoners van de burcht?

De gedachte hieraan brengt hem weer tot kalmte en peinzend rijdt hij in stap voort. Hij kent de burcht van Baldon, en met Baldon heeft hij als kleine jongen gespeeld! Indien Baldon nu kasteelheer is, staat de zaak er niet mooi voor. Zelden heeft hij een verdorvener en gemener man gekend en zijn taak belooft niet gemakkelijk te worden.

De gehele dag rijdt Eric, diep peinzend voort, en tegen de avond ziet hij, in een dal, de burcht van Baldon voor zich liggen. Met een frons bestudeert Eric de sterkte. Grauwe, dreigende muren, onneembaar en ongastvrij, staren hem tegen. Daar regeert Baldon en daar... bevindt zich de moordenaar van zijn vader.

Eric besluit te wachten tot de volgende morgen.

Een gezonde slaap brengt hem de nodige verkwikking. De wachten aan de poort slaan de ruiter spottend gade. Doch Eric verwaardigt de bandieten geen blik.

Na zijn paard in handen gegeven te hebben van een stalknecht, gebiedt hij een der schildwachten aan de binnenpoort, hem bij Baldon te brengen. De weg gaat door een aantal grauwe, sombere gangen, maar dan opent een van Eric's geleiders een deur.

Onze jonge Koning bevindt zich nu in een grote, kale ruimte. In een oogwenk herkent Eric zijn jeugdvijand Baldon. De roofridder treedt langzaam op Eric toe en zegt :

— Wat, Heer Koning verschaft mij de eer van Uw bezoek?

— Ik kom de moord op mijn vader, Koning Wogram, wreken. Even heerst er een volkomen stilzwijgen. Maar dan begint Baldon opeens hard en spottend te lachen. Eric krijgt een kleur van woede, maar voor hij een scherpe opmerking kan maken grinnikt Baldon.

— Wel, zoek hem. En zo ge hem gevonden hebt, dan kon het wel eens wezen, dat gij vóór Uw tijd de oude Wogram volgt in de hel.

Bij deze woorden is langzaam en onhoorbaar aan het einde van de zaal een gordijn opengaan, en Eric draait zich snel om. Vóór het gordijn staat een reusachtige man met een onguur, kwaadaardig uiterlijk. Opmerkzaam neemt Eric de reus op, en hij staat op het punt zich weer tot Baldon te richten, wanneer hij als door de bliksem getroffen, het zwaard van de ander opmerkt. Met uitpuilende ogen en doodsbleek gelaat, staart Eric naar het lange glinsterende wapen én dan gaan zijn ogen langzaam naar het gezicht van de drager. Driftig treedt Eric op de reusachtige gestalte toe en dan schalt zijn stem door de ruimte :

— Gij zijt de moordenaar van mijn vader Wogram, want GIJ DRAAGT HET ZWAARD DAT EENS AAN HEM TOEBEHOORDE ! Ik daag U uit tot een gevecht op leven en dood !

Een bulderende lach van de reus is het antwoord en dan gromt deze, langzaam op onze held toekomend:

— Ja, IK ben de moordenaar van uw vader. En uw uitdaging neem ik aan. Maak u gereed tot sterven, want niemand beter dan gij zult weten, dat geen mens aan het zwaard van Wogram weerstaan kan!

Dicht tegen Eric aandringend duwt de reus onze held achteruit.

Met flikkerende ogen kaatst Eric deze blikken terug en een ziedende woede dreigt zich van hem meester te maken. Hij weet dat de reus de waarheid spreekt, Wogram's zwaard is onweerstaanbaar; speciaal gesmeed door de handwerklieden van de tovenaar Lauri, bezit het wondere krachten, en onze held ziet de toekomst somber in. Hij beseft, dat er een wonder gebeuren moet, wil hij het van zijn tegenstander winnen, doch zonder aarzelen maakt hij zich tot de komende strijd gereed.

Eric ziet de moordlust in de ogen van zijn tegenstander, en stevig omklemt hij zijn zwaard.

Dan wordt het teken voor de strijd gegeven.

Eric doet een bliksemsnelle uitval, en met een gebrul weet de reus nog net op het nippertje achteruit te springen en de slag met zijn schild op te vangen. Doch dit is de enige maal, dat Eric in de aanval zijn zal, want ogenblikkelijk stormt zijn tegenstander nadorbij en het zwaard van Wogram flitst door de lucht met een koud schijnsel. Krampachtig zijn wapen omklemmend poogt Eric deze slagen te pareren. Het staal slaat op elkaar en dan, met een scherpe klik, breekt het lemmet van Eric's wapen vlak boven het heft af. Een gejuich gaat op en met een wrede grijns springt Wogram's moordenaar op zijn weerloos slachtoffer toe...

Vast besloten zijn huid zo duur mogelijk te verkopen, ondanks het feit dat hij door het breken van zijn zwaard in een tamelijk hopeloze toestand verkeert, wijkt Eric achteruit. Baldon staat dit schouwspel met een spottende grijns gade te slaan, en iedereen verwacht, dat Eric's vijand nu wel spoedig een eind aan het gevecht zal maken. Doch er gebeurt iets heel zonderling. De moordlust verdwijnt uit de ogen van Eric's tegenstander.

— Ik geef u nog een kans, man! gromt de reus, en Eric, evenals de overige aanwezigen, kan hij zijn oren niet geloven.

Hij begrijpt echter heel goed, dat zijn vijand er iets mee voor moet hebben, want hij heeft de uitdrukking op diens gezicht gezien.

Snel wordt nu een aantal zwaarden gebracht, en men laat Eric de keus. Na lang aarzelen neemt onze held een der zwaarden in de hand en de twee kamphanen stellen zich voor de tweede maal op.

Hoewel Eric zijn best doet, niets te laten blijken van zijn gedachten, weet hij heel goed, dat de uitslag niet twijfelachtig zijn kan.

Ten tweede male stormen de tegenstanders verwoed op elkaar in en de zwaarden kletteren. Het schijnt dat door Eric's tegenstander iets in de verdediging gebracht wordt, en de omstanders worden onrustig. Doch niemand weet, welk sluw, doortrapt plan zich in het brein van de moordenaar gevormd heeft.

Als onze held ziet, dat zijn tegenstander zich meer in de verdediging dan in de aanval bevindt, doet hij eensklaps een verwoede uitval, in de hoop hiermede het gevecht te kunnen beëindigen. Doch nu blijkt, dat de reus hem al die tijd misleid heeft, want met een plotselinge uitval laat hij het onoverwinnelijke zwaard tegen dat van Eric aanketsen, en ten tweede male knapt Eric's zwaard met een luide klik in twee.

Een donderend gelach gaat op en ook Eric's tegenstander grijnst verheugd. Onze held voelt zich diep terneergeslagen en hij hoopt dat een spoedige dood hem voor meer vernederingen zal besparen. Gelaten wacht hij af, en zonder een spier te vertrekken laat hij toe, dat de ander dreigend het koude staal tegen zijn gelaat drukt.

— Maak het kort... haha ! zegt Eric vlak en onverschillig maar de reus begint sluw en duivels te grijnzen.

— Maak het kort... haha! smaalt hij Gij worm! Uw leven is mij niets waard. Ik zal het **LANG** maken! Iedere dag, **UW LEVEN LANG**, zult gij U deze vernedering thans herinneren. Voorwaar, is dat niet erger dan de dood, die mild is? Gaat heen, en vertelt Uw volk, dat Uw leven mij minder waard is, dan dat van een mug!

Doosbleek heeft Eric deze smalende woorden aanhoord. Een machteloze woede maakt zich van hem meester en diep brandt in hem deze vernedering. Het stompje zwaard valt uit zijn hand. Het leven heeft voor hem geen waarde meer. Hij, Eric de Noorman, heeft de dood van zijn vader niet kunnen wreken.

Met een duivelse lach laat de moordenaar Wogram's zwaard in de schede glijden, en dan zegt Baldon :

— Gaat heen, gevallen Koning, Uw bestaan is mij onverschillig. Ik zou U kunnen laten doden, maar het is me de moeite niet waard. Ge moogt terug komen, wanneer ge een beter zwaard dan dat van Uw vader gevonden hebt.

Zwijgend gaat Eric naar zijn schimmel terug. Met neergeslagen blik stijgt hij op en rijdt de poort uit. Zonder op zijn omgeving te letten rijdt Eric voort. Een diepe wanhoop heeft zich van hem meester gemaakt, en als een kwaadaardig spook komt bij hem de gedachte op, dat zelfmoord de enige weg is, die voor hem open blijft.

Diep terneergeslagen keert Eric naar huis terug. Hij pijnigt zijn hersenen om een middel te vinden waarmede hij zijn vijand kan overmeesteren. Doch hij gelukt daar niet in. Hij beseft, dat een zwaard, vervaardigd door Lauri's werklieden, niet verslagen kan worden.

Op zijn vernederende terugtocht bepeinst Eric echter, dat het geen kwaad kan, nogmaals de Vala een bezoek te brengen, om haar het falen van zijn expeditie te vertellen. De daad bij het woord voegend staat hij enkele uren later voor de tweede maal voor de Vala. Zij is bij zijn komst opgestaan en zegt, met een geheimzinnig glimlach :

— Ik weet het... Ik weet, dat gij verslagen zijt, omdat gij tegen het zwaard van Wogram vocht!

— Maar, zegt Eric verbluft, waarom, indien gij alles weet, waarschuwdet gij mij niet? Dan had ik anders kunnen handelen!

Weer glimlacht de profetes.

— Wilt gij het LOT veranderen? Alles moet zijn loop hebben, daar valt niets aan te veranderen. Ga thans langs mij heen het woud in en loop tegen de zon in. Daar zult gij Lauri vinden, de tovenaar, die het zwaard voor uw vader smeedde.

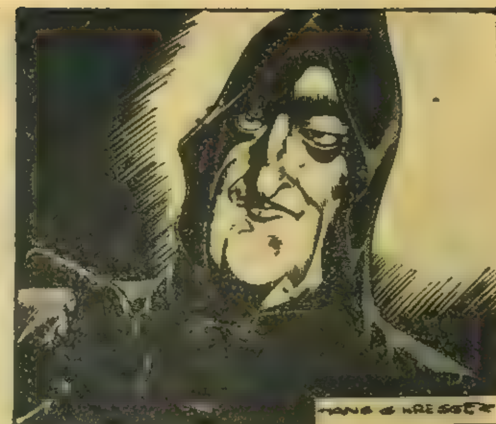
De koning dankt de Vala voor haar raad, en snel begint hij in de aangegeven richting te lopen.

Het woud wordt duisterder en duisterder... Naakte stammen rijzen meters hoog de lucht in. Zó dicht is het bos, dat de onderste takken wegens gebrek aan licht en lucht volkomen bladerloos zijn. Er hangt een muffe geur van verrotting, en Eric voelt zich in dit stille, geheimzinnige woud niet op zijn gemak. Dan komt hij terug op een open plek, en aarzelend, zoekend naar Lauri, vertraagt hij zijn pas. Turend ziet hij in het rond, en dan rijst geluidloos en onmerkbaar van achter een dikke beuk een gedrochtelijk wezen op...

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Vóór dat Eric er erg in heeft, staat hij eensklaps voor een afschrikwekkend gedrocht.

— Wat zoekt gij hier, vreemde? vraagt het wezen met schorre stem, en Eric maakt het doel van zijn komst bekend, daar hij in het misvormde kereltje een der werklieden van Lauri vermoedt.

Op het antwoord van Eric laat de dwerg een schrille kreet horen, en verscheidene wezens verschijnen, alsof zij uit de aarde oprezen. Een der grootsten van het akelige stel neemt Eric nauwkeurig op, en onze held wordt eensklaps door harige vingers bij zijn arm gegrepen.

— Kom! gromt het wezen, en omgeven door onheilspellende gedrochten, geleidt men Eric naar de werkplaats van Lauri, de tovenaar.

Een eindweegs het woud in, op een sombere piek bevindt zich een groot gat, en in de duisternis kan Eric vaag een aantal stenen treden ontwaren... Men beduidt hem, de trap af te dalen, en dan gaat de vreemde tocht verder door een brede ondergrondse gang.

Het lijkt Eric, of er geen einde aan zal komen, maar plotseling, voorbij een bocht, ontwaart hij een grote, verlichte ruimte.

— Hier wachten, gebiedt een der wezens, en als een gevangene staat Eric temidden van de argwanend kijkende gedrochten in de zaalgrot. Lang behoeft onze held echter niet te wachten, want een lange, in het zwart gehulde figuur treedt te voorschijn uit de werkplaatsen en zegt:

— Ik ben Lauri. Wie zijt gij, vreemde met de koningskroon op, en wat verschaft mij de eer van Uw bezoek?

Zo kort mogelijk vertelt Eric de tovenaar nu, wat het doel van zijn komst is en op het wasbleke gezicht van Lauri komt een flauwe blos van woede...

— Wat! Een onwaardige heeft het gewaagd zich van een mijner zwaarden meester te maken? Ik zal U helpen, doch alleen wanneer gij mij bezweert, een tegendienst te zullen leveren

— Welke is de dienst, die gij van mij in ruil voor de Uwe verlangt? vraagt Eric, doch de tovenaar lacht op een vreemde manier.

— Er is geen haast mede, mijn vriend. Slechts uw toezegging verlang ik nu.

Eric aarzelt. Hij weet niet, wat de tovenaar van plan is, doch zijn tijd is kostbaar en ten slotte geeft hij zijn koninklijk eerewoord.

— Dat is genoeg, grijnst Lauri. Thans ben ik bereid, U te helpen tegen de moordenaar.

Met een snelle beweging gespt hij het lange, fonkelende zwaard, dat om zijn middel hangt, los en steekt het Eric toe.

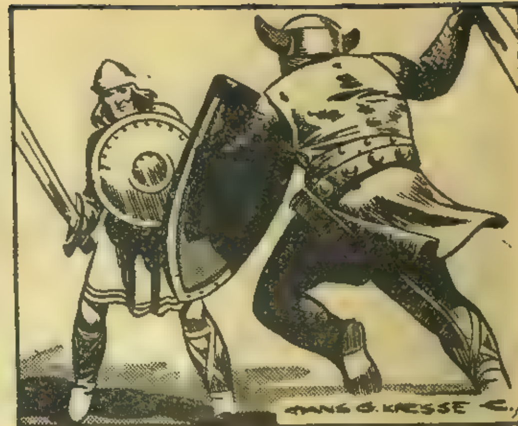
— Ziehier! Dit is mijn eigen zwaard. Degene die het bezit is onoverwinnelijk, en kan de wereld bezitten... Veelbetekenend ziet hij onze held aan, en een ogenblik kijken de beide mannen elkaar strak in de ogen, doch dan schijnt de tovenaar overtuigd.

— Het is wel! zegt hij. Gij zult geen misbruik van Uw vreselijke macht maken, en met een vreemde grijns laat hij het zwaard los.

Snel gespt Eric het verschrikkelijke wapen om, en met een korte groet neemt hij afscheid van zijn zonderlinge bondgenoot. Wanneer hij enkele minuten later weer in de buitenlucht staat slaakt hij een zucht van opluchting. De atmosfeer in de ondergrondse werkkamers van Lauri had hem een onbehaaglijk ongezond gevoel gegeven. Snel legt onze held nu de weg terug af. Hij stijgt op zijn trouwe schimmel, en rijdt nog eenmaal langs de verblijfplaats van de Vala. Doch zij is druk aan het spinnen en schijnt zijn aanwezigheid niet te bemerken. Eenmaal buiten het woud geeft Eric zijn paard de sporen.

— En nu er op los, gromt hij, en hij stormt voort, naar de burcht van Baldon.

Eric kent nu de weg naar het slot van zijn tegenstander.

Overdekt met schuim galoppeert hij het binnenhof op, en springt uit het zadel. Hij werpt de teugels toe aan een verbijsterde schildwacht, en met grote passen begeeft hij zich naar de binnenpoort. De aanwezige soldaten slaan hem verwonderd gade, en op hun hoede lopen zij achter de koning aan. Een schildwacht wil hem tegenhouden, doch Eric neemt de man met felle blikken op en zegt dreigend :

— Staat gij op tegen uw koning? LAAT MIJ DOOR !

De woedende blikken en de fiere houding van onze held hebben het juiste effect: stamelend treedt de schildwacht achteruit.

Baldon, de moordenaar van Wogram en enkele andere edelen van twijfelachtig allooi, zitten bijeen aan de dis, wanneer eensklaps de grote deuren opengeworpen worden, en Eric, begeleid door een onthutste schildwacht, met dreunende stap en kletterend zwaard binnentreedt... Verwonderd, en, ondanks zichzelf wel wat ongerust, staat Eric's reusachtige tegenstander half uit zijn stoel op. Midden in de zaal blijft onze held staan en zegt :

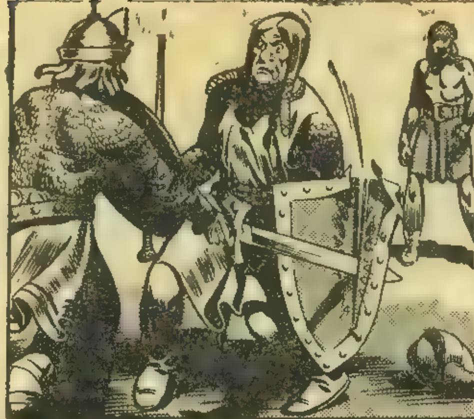
— Ik daag U uit, met mij de wapens op te nemen voor de derde en laatste maal. De moordenaar van mijn vader zal zijn straf niet ontgaan !

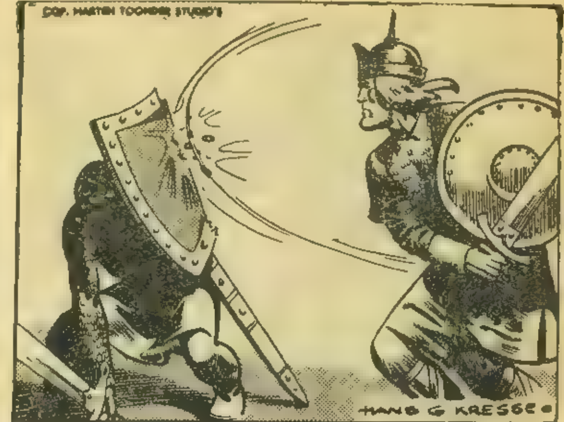
Een ogenblik heerst er een doodse stilte in de grote zaal, maar dan begint de moordenaar smalend te lachen, waarmede al spoedig de anderen instemmen...

— Voor de derde maal, zegt gij? Welaan, ik ben bereid, doch deze derde maal zal Uw schande zich vergroten ! brult de kerel.

Opnieuw wordt een ruimte afgebakend en opnieuw stellen de vijanden zich tegenover elkaar op. Met een triomfantelijke grijns omknelt de reus zijn zwaard en wanneer het sein tot de strijd gegeven is, springt hij met een woedend gebrul op onze held toe.

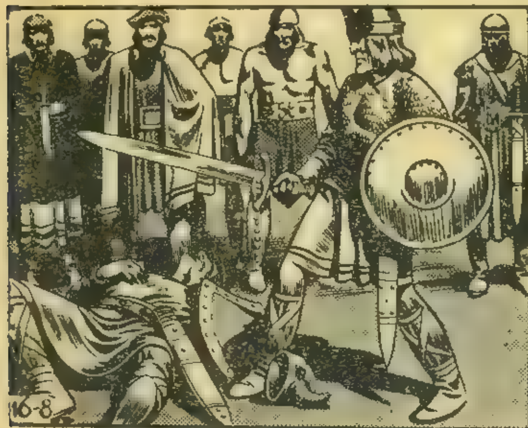

In een wijde kring staan de mannen van Baldon het gevecht gade te slaan. Geen van hen verkeert in twijfel over de afloop ervan, en met nauw verholen plezier zien zij hun favoriet de aanval openen. Doch dan verandert hun vreugde al spoedig in ongerustheid, want met een listige beweging pareert Eric de slag en wat ieder verwachtte, gebeurt niet: het zwaard van de koning blijkt tegen dat van zijn vijand bestand te zijn. Ook de reus bemerkt dit met verwondering en hij hernieuwt zijn poging in een wilde, onstuimige uitval. Meesterlijk vangt Eric de slag op met zijn schild, en op hetzelfde ogenblik scheert zijn zwaard bliksemsnel door de lucht... Met een onplezierig lachje neemt onze held weerwraak. De platte kant van het wonderlijke zwaard kletst luid tegen de wang van de moordenaar en door de schok verliest deze zijn hoofddeksel. Een onrustig gemompel gaat door de gelederen van Baldon, doch hun onrust zal nog stijgen. Hun favoriet, ontdaan van zijn hoofddeksel, wijkt verschrikt enkele passen achteruit en kijkt zijn tegenstander met uitpuilende ogen aan. Hij begrijpt dat de koning een zwaard heeft gevonden, dat tegen het zijne bestand is, zodat het er nu in de eerste plaats op aankomt, wie van de twee kemphanen de beste zwaardvechter is.

Op dit punt is Eric's tegenstander echter verre van gerust, want Eric's vaardigheid met dit wapen is maar al te goed bekend. Met een niets goeds belovend lachje herneemt Eric het initiatief. De reus weert zich zo goed mogelijk, doch dan, met een bliksemsnelle slag, klieft onze held het schild van zijn tegenstander, en nu verschijnt de doodsangst in diens ogen. Voortdurend poogt hij nu zich aan de strijd te onttrekken, maar Eric laat hem geen ogenblik met rust en wanneer de moordenaar zich voor een geweldige slag wil dekken, wordt zijn schild aan splinters geslagen.

Nu is de strijd gauw beslist, Eric vecht met het vuur van de rechtvaardige. Het geheimzinnige zwaard van Lauri doet zijn werk, en als de moordenaar ontzield ter aarde ligt, is eindelijk de dood van koning Wogram gewroken. Als bij toverslag verdwijnt bij Eric alle haat jegens zijn ongelukkige vijand ,en met een sombere blik staart hij naar het stille, levenloze lichaam. Langzaam steekt hij het zwaard van Lauri terug in de schede, en dan ontneemt hij, onder de ogen van de zwijgende Baldon en diens trawanten, de gevallen moordenaar het onrechtvaardig verkregen zwaard. Met een strak gelaat wendt onze held zich naar de hem omringende mannen en zegt :

— De bloedwraak is volbracht; het zwaard dat eens aan koning Wogram toebehoorde is thans teruggekeerd tot de zoon, Koning Eric. Gij staat hier tegenover Uw koning, doch niet als koning spreek ik thans tegen U, maar als vriend. Laten wij de oude veten vergeten en trachten in vrede en vriendschap naast elkander te leven. De welvaart van het land is er mee gebaat en er zal blijdschap zijn in alle harten.

Verwachtingsvol kijkt onze held de mannen aan, en in het bijzonder richt hij zijn blikken op Baldon. Doch zo Eric al hoopte, de vriendenhand toegestoken te krijgen, wordt hij daar diep in teleurgesteld. Slechts haat en achterdocht is op de gezichten tegenover hem te lezen. Enige ogenblikken heerst er een beklemmende stilte op de binnenplaats, en langzaam komt er een verbeten uitdrukking op Eric's gezicht.

— Goed, zegt hij met opeengeklemde tanden en een onheilspellend gezicht. Gij weigert mijn vriendschap? Het zij zo. Denk echter niet, dat dit mijn houding tegenover ROVERS verandert. Ik BEVEEL U dan, uw roverspractijken te staken. Zo ge dit bevel in de wind slaat, zal ik U met de wapens daartoe dwingen!

Na deze, voor geen twee uitleggingen vatbare waarschuwing stijgt Eric te paard en rijdt, onder de vernietigende blikken van Baldon en zijn mannen trots en fier de poort uit. Met dansende stappen loopt de schimmel voort en Eric heeft, nu zijn taak volbracht is, niet de minste haast. Indien hij echter geweten had, wat Baldon voor snode plannen smeedde, zou hij niet zo blijmoedig geweest zijn. Onmiddellijk na Eric's vertrek heeft Baldon zich met zijn naaste medewerkers in zijn ridderzaal teruggetrokken en men beraamt een plan, om Eric uit de weg te ruimen. Door het feit, dat onze held twee onoverwinnelijke zwaarden in zijn bezit heeft, durft Baldon niet openlijk zijn koning aan te vallen. Eric zou ongetwijfeld ontkomen en met een leger terugkeren, om de aanslag op zijn persoon te wreken. Neen, Baldon heeft een ander, een beter plan. Men moet Eric onschadelijk maken, vóór-dat hij in de gelegenheid is, zijn zwaard te trekken, en zónder dat hij weet, dat Baldon er in gemoeid is. Mislukt de aanslag tóch, dan kan hij, Baldon, altijd zeggen dat hij van niets weet.

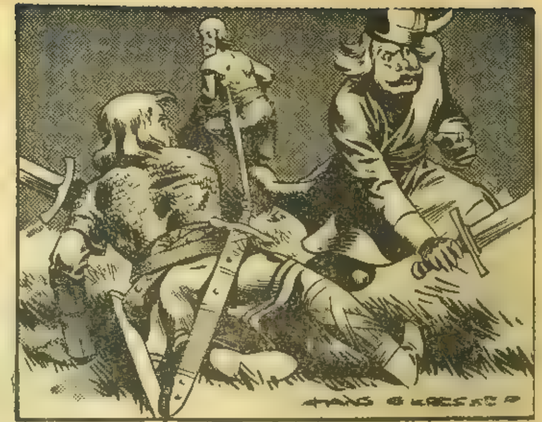
Wanneer dit plan tot in de puntjes uitgewerkt is wordt een drietal mannen er op uitgestuurd om ergens voor Eric een hinderlaag te leggen, en zo rijden dan even later drie ruiters door het woud om dit snode plan uit te werken.

Het duurt niet lang, of zij zijn Eric, doordat zij een kortere weg genomen hebben, een flink stuk vooruit, en op een geschikte plek leggen de drie rovers zich in hinderlaag. Met een katachtig geduld wachten zij af.

De uren verstrijken, maar dan, ten laatste, zien zij hun slachtoffer aankomen, en ongemerkt sluipen zij naderbij.

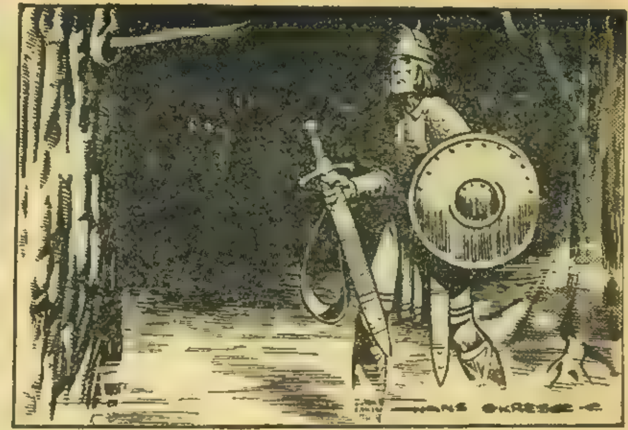

Niets kwaads vermoedend rijdt Eric stapvoets door het lommerrijke woud, wanneer eensklaps op een donker plek, drie kerels van achter de bomen vandaan springen.

— Rovers, schiet het onze held door het hoofd, en snel grijpt hij naar zijn zwaard. Doch zijn paard speelt hem parten. Het nerveuze dier, hevig verschrikt door de plotselinge verschijning der mannen, stijgert wild en de teugel ontglipt hem. Een der rovers, die ziet wat er gaat gebeuren, springt snel achter Eric's paard, om daar de koning op te vangen, doch hij rekent buiten de waard. Onze held glijdt ruggelings van zijn paard. In een flits ziet hij de opgeheven arm met het flitsende zwaard, en snel als de weerlicht rolt hij zich om. Zijn voet schiet vooruit en treft de rover, die hier niet op verdacht is, op diens kaak. Met een ondefinieerbaar geluidje laat de man zijn zwaard vallen en zakt bewusteloos op de grond. Maar nu stormt ook de tweede rover naderbij en het ziet er even gevaarlijk voor onze held uit. Met het zwaard geheven voor een beslissende stoot springt de kerel op Eric toe. Bliksemsnel trekt deze Lauri's zwaard, en terzijde vallend steekt hij zijn been voor dat van zijn aanvaller, die het evenwicht verliest en op de grond tuimelt. Zonder naar de man te kijken maakt Eric zich gereed, de derde rover te vangen maar deze blijkt inmiddels verdwenen te zijn. Niet zodra had de kerel gezien, dat Lauri's zwaard uit de schede flitste, of bij hem verdween alle lust op een ontmoeting met onze held, en zijn makkers in hun ongeluk latend is hij snel en ongemerkt gevlucht.

Een beetje verwonderd kijkt Eric in het rond. Zijn eerste aanvaller begint langzaam overeind te zitten, en met het zwaard gereed, stapt Eric op hem toe. Wanneer hij echter het stom verwonderde gezicht van de kerel ziet, kan onze held een lach niet onderdrukken. 's Mans hoofd optillend zegt Eric grinnikend :

— Zo worden rovers onthaald!, maar met een lichtelijk verontwaardigde trek op zijn gezicht zegt de man :

— Ben geen doved, ben soldaat van didded Baldon. Moest koning Eric uit de weg duimen, maad de bliksem schijnt ingeslagen te zijn.
Eric heeft moeite om zijn lachen te houden.

Maar dan brengt de mededeling van de soldaat hem tot nadenken. Dus Baldon zit er achter. Hm ! Hij zal hem leren !

Wanneer de boeven weer een beetje bekomen zijn zegt Eric streng:

— Luister! Ga naar ridder Baldon terug en zeg hem, dat koning Eric deze attentie op een gepaste wijze zal belonen. Verdwijn !

Schielijk springen de mannen op en willen het bos insnellen met medeneming van hun wapens, maar de stem van Eric houdt hen terug.

— Laat uw wapens hier achter, daar zorg ik voor! zegt hij zo grimmig mogelijk, daar het feit, dat de een gedurig zijn kaak vasthoudt, hem in een lach dreigt te doen schieten. Schaapachtig volgen de kerels dit bevel op en dan verdwijnen zij achter de stammen.

In zichzelf grinnikend neemt Eric de wapens op en vervolgt zijn tocht. Bij een klein riviertje ontdoet hij zich van deze last en zet hij in galop zijn tocht voort. Tegen de avond bereikt hij het duistere woud weer. Van de Vala is geen spoor te bekennen en te voet gaat hij verder, om Lauri zijn zwaard terug te geven. Hij bemerkt niet, hoe hij vanuit het duistere door glinsterende ogen bespied wordt.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Tevergeefs wacht Eric op de komst van Lauri of op een zijner knechten, en hij besluit het geleende zwaard ergens op een in het ooglopende plaats neer te zetten. Voorzichtig plaatst hij het wapen tegen een boom en dan ontwaart hij een paar ogen, welke hem van uit het duister aanstaren. Deze ontdekking brengt hem in de war en vlug keert hij terug, om het zwaard voor eventuele kwade elementen te behoeden, als een zachte stem hem toeroept:

— Het is wel! Ga thans, het zwaard is veilig!

Aarzelend verwijdert Eric zich en met een gevoel van spijt overdenkt hij, welk een macht dit zwaard hem had kunnen bezorgen. Doch deze gedachte vervliegt even spoedig als zij gekomen is en snel keert Eric nu naar zijn paard terug. De gehele nacht rijdt hij door, en in de prille morgen bereikt hij zijn slot.

Met gejuich wordt hij begroet. Lachend schrijdt Eric tussen zijn mannen door en stormt dan de trappen op, naar zijn vrouw. Het weerzien is vol blijdschap en ook Pum-Pum deelt in de vreugde.

— Eric, zegt Winonah dan zacht, zijt ge nu uw wilde haren kwijt? Blijft ge nu eindelijk thuis en wordt ge een GEWONE gezellige man?

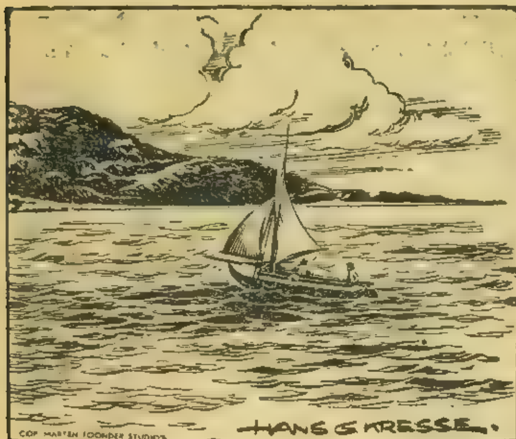
— Ja meisje! glimlacht onze held. ik blijf bij u, bij mijn volk, bij Noorwegen. Hoewel — hm — die wilde haren... ge kunt nooit weten, misschien zit er zo hier en daar nog wel eentje...

Heel onbescheiden gluurt Pum-Pum van achter het gordijn, maar dan trekt hij zich tevreden terug. Het kleine kereltje glimlacht ondeugend en met een gesnuif zegt hij:

— Veel goed! Wilde haren weg. Meester nu thuis. Nu Koning blijft bij Meesteres nu thuis; wordt gezellige man alles mooi en waar. MAAR MEESTER NOOIT WORDEN GEWONE MAN!

EINDE

DE DODENRIDDERS

Eric was niet de man om lang op zijn kasteel te blijven en toen Halsa, zijn vriend, hem op zekere dag over de «Dodenridders» vertelde, die daar ergens op een klein eiland hun vreselijke macht tegenover de zwakkeren misbruikten, besloot Eric er samen met Halsa heen te gaan.

Ze zochten de plaats op, waar het eiland gelegen was, en lieten er zich heen voeren. Toen ze er aankwamen en op het strand stonden, schrokken ze echter.

En dat was het inderdaad. Hoog en steil tekenden de grauwe rotsen zich tegen de blauwe hemel af. Ze waren omgeven door een heel smal stuk strand en een gordel van tropische jungle.

Er hing een beklemmende stilte. Zelfs geen schreeuw van een vogel was hoorbaar. En hoe moedig beide mannen ook waren, ze konden een gevoel van vrees niet onderdrukken.

Er scheen hier geen leven te bespeuren. Het was inderdaad... het eiland der dodenridders.

Onzeker keken Eric en Halsa om zich heen, toen Halsa met een wilde beweging zijn vriend plots terzijde trok en uitriep :

— Kijk, Eric, daar staat iemand !

Eric volgde de richting die Halsa aanwees en heel in de verte, op de hoogste rotspunt, zag hij werkelijk een menselijke figuur staan.

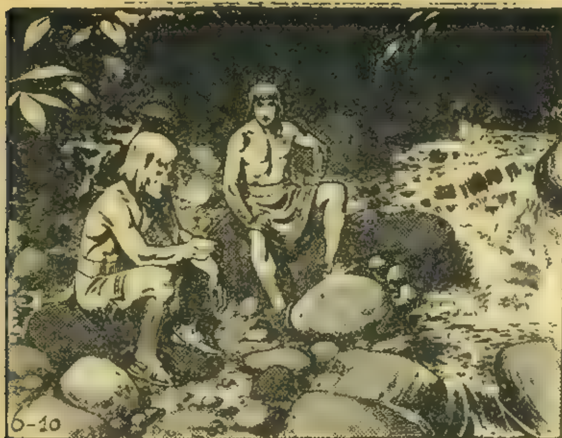
Boven op de steile rots stond een man. Het was een vreemde figuur, slechts gekleed met een lendengordel van bladeren. Hij was fors van gestalte en gewapend met een speer en een wonderlijk gevormde knots, die aan zijn gordel hing. Zijn lange, ruige baard woei zachtjes in de wind. Doch het vreemdste aan deze geheimzinnige figuur waren de ogen. Kleine, bijna kleurloze ogen, die zonder uitdrukking in de verte staarden.

Door de dichte plantengroei had hij tot nu toe niets van Eric en Halsa bemerkt. Onbeweeglijk stond hij daar boven op de rots en staarde recht voor zich uit over zee.

Plotseling kwam er beweging in de eenzame figuur. Hij liet zich op handen en voeten zakken en begon met aapachtige lenigheid langs de steile rotswand af te dalen. Het was duidelijk te zien, dat hem dat niet de minste moeite kostte. Met onfeilbare zekerheid kwam hij naar beneden en korte tijd later stond hij op het strand.

Ineens bleef hij staan en bukte zich. Hij had de voetstappen van Eric en Halsa ontdekt en begon deze zachtjes grommend, te volgen.

Wat voerde deze zonderlinge man in het schild ? Wat wilde hij van Eric en Halsa ? Behoorde hij tot de gevreesde dodenridders ?

Ondertussen hadden Eric en Halsa een kleine beek ontdekt, die klaterend over de steenachtige bodem naar zee stroomde.

Daar bespraken ze wat hun te doen stond. Zouden ze onmiddellijk op verkenning uitgaan? Maar daartoe deden ze best misschien nog wat te wachten. De vraag was of dit eiland bewoond was?

Eric bleef somber gestemd. Hij kon de beklemming van dit vreemde eiland niet van zich af zetten. Nog steeds hoorden ze geen enkel geluid. Er hing een vreemde dreigende sfeer, die de beide mannen fluisterend deed spreken.

— Er zijn hier wellicht mensen, mompelde Eric. We moeten trachten hen te vinden.

Zij waren echter dichterbij dan hij vermoedde. De vreemde figuur van de rots sloop onhoorbaar door de wildernis van struiken en planten. Geen takje kraakte, geen blad ritselde, terwijl hij tot vlak achter Eric en Halsa kroop, nog steeds met dezelfde starende uitdrukking in de ogen.

Geruisloos maakte hij de knots van zijn gordel los en zwaaide die dreigend boven zijn hoofd.

Zoemend schoot de knots door de lucht en trof Eric met een doffe klap precies achter het oor. Zonder een kik te geven zakte deze in elkaar. Halsa was verschrikt opgesprongen. Bliksemsnel trok hij zijn dolk, doch voordat hij nog een beweging had kunnen maken, had de vreemde man zijn speer gegrepen en wierp die met een krachtige stoot naar Eric's metgezel. Snorrend schoot het gevaarlijke wapen door de lucht. Doch Halsa had nog juist bijtijds het gevaar zien aankomen. Hij maakte een vlugge zijdelingse beweging, zijn hand, met de dolk ging dreigend in de hoogte en de speer vloog precies onder zijn arm door, rakelings langs hem en bleef trillend in de grond steken. In dezelfde seconde stortte Halsa zich met opgeheven dolk op zijn aanvaller...

Een drukkende stilte hangt over de wildenis. Niets beweegt. Twee roerloze gestalten liggen daar tussen de stenen. Het duurt heel lang, doch dan schijnt in een van hen het leven terug te keren. Steunend tracht Eric zich op te richten. Hij voelt een doffe pijn in zijn hoofd. Alles is vreemd en onwezenlijk. Waar is hij? Wat is er gebeurd? Zoekend zwerft zijn blik rond en blijft dan plotseling verschrikt rusten op de beweginloze gestalte, die vlak voor hem ligt. Wie is het? En Halsa? Waar is Halsa gebleven?

Eric tracht op te staan. In zijn hoofd klopt en bonst het, zijn oren suizen en hij wankelt op zijn benen. Het landschap gaat voor zijn ogen op en neer. Na enkele tijd gaat het iets beter. Alleen is nog die stekende pijn in zijn achterhoofd, waar de knots hem geraakt heeft Vaag en bij flarden herinnert Eric zich wat er gebeurd is. Ze werden van het vlot afgegooid en zijn op het eiland aangekomen. Die man op de rots... Halsa... neen, meer weet hij niet.

Dan ziet hij ineens weer de man aan zijn voeten liggen. Zou hij dood zijn?

Eric laat zich op de knieën vallen en tilt het hoofd van de man op. Slap valt het weer terug. Neen, hier kan blijkbaar geen hulp meer baten.

Maar Halsa? Waar zou Halsa gebleven zijn? Hij was hier toch? Dat is een van de dingen die Eric nog met zekerheid weet. Hij was hier met Halsa. Daar op die stenen hebben zij samen zitten praten. Tot...

Hij moet Halsa zoeken. Er kon hem wel iets overkomen zijn. Halsa zou hem nooit zonder meer in de steek laten.

Eric begeeft zich op weg om zijn trouwe makker te zoeken.

Het was een lange, moeilijke weg, en alles was er even onwezenlijk. Eric liep als in een droom. De stilte benauwde hem. Waar moest hij Halsa zoeken op dit vreemde eiland? Plotseling herinnerde hij zich de man op de rots. Ja, daar moest hij naar toe. Naar het rotsvlak. Misschien zou hij daar mensen aantreffen.

Langzaam begon Eric de steile rotswand te beklimmen. Zelfs voor een ervaren klimmer als Eric viel dat niet mee. Hij was nog duizelig door de slag op zijn achterhoofd. Als hij aan een vlak stuk kwam, kon hij even uitrusten, doch later klauterde hij weer verder. Soms brokkelden de stenen onder zijn voeten af en niet zelden dreigde hij in de diepte te storten, doch hij hield vol en eindelijk stond hij boven op de rots.

Hijgend bleef hij enkele ogenblikken staan en liet zijn blikken ronddwalen. Voor zover het oog reikte, zag hij niets dan een kale, grauwe vlakte. Diep onder hem strekte zich het eindeloze blauw van de zee. Nog nooit had hij zich zo eenzaam en verlaten gevoeld als hier. Verlangend keek hij uit over het blauwe water, tot hij zich ineens omdraaide. In de verte kwamen mensen op hem af.

Toen de mensen dichterbij waren gekomen zag Eric, dat ze er precies uitzagen als de man, die hij beneden aan de rots had gevonden. Sluipend kwamen ze op hem toe, zwijgend en starend.

Eric wist niet wat het was, dat hem zo angstwekkend deed schijnen. Hij had al vaak in benarde toestanden verkeerd, doch nooit was alles hem zo dreigend voorgekomen als thans. Was het de vreemde stilte, de grauwe vaalheid van het landschap, of het zwijgend naderen van deze wonderlijke mensen?

Eric, die aan de rand van de rots stond, begreep wel, dat hij zich toch niet zou kunnen verdedigen en bleef rustig afwachten, tot de inboorlingen hem genaderd waren.

Toen ze tot op een paar passen afstand van hem gekomen waren, begon er een van hen te spreken en tot zijn grote verbazing bemerkte Eric, dat hij niet de minste moeite had om hem te volgen en hij alles, wat hij zei, onmidddellijk begreep.

— Gij mee komen naar opperhoofd Pa-oh, zei de man, die de aanvoerder van het troepje bleek te zijn. Pa-oh spreken met u.

Zij namen Eric tussen hen in en begaven zich in de richting, vanwaar zij gekomen waren. Eric volgde hen zwijgend en dacht : misschien kunnen zij mij vertellen, waar Halsa gebleven is. Na een vermoeiende tocht door het kale landschap, slechts af en toe afgewisseld door een groep bomen, zag Eric eindelijk een aantal mannen in een kring zitten. Even later stond hij voor hen.

Zwijgend monsterden de mannen de blonde reus. Het opperhoofd, Pa-oh, zag er woest uit met zijn ruige haardos, die door een band bij elkaar werd gehouden en de roofdiertanden bungelden langs zijn gezicht.

— Witte man hier niet gevraagd, zei hij na een poosje. Wat witte man hier zoeken?

Eric wilde vertellen wat hem overkomen was, toen een woedend gemompel uit de kring hem deed zwijgen. Pa-oh wendde zich om. Hij liet zijn stem eveneens in de kring horen en Eric keek met gespannen verwachting toe, terwijl hij er zich over verwonderde, dat hij alles begrijpen kon. De mannen in de kring vormden blijkbaar een soort Raad, die het opperhoofd moest bijstaan. Sommigen van de mannen eisten, dat hij onmiddellijk ter dood gebracht zou worden, terwijl anderen zijn partij kozen en van mening waren, dat hij een kans moest hebben om zich te verdedigen.

Ten slotte vroeg Pa-oh hen over het lot van Eric te stemmen, door het opsteken van de handen en even later kwam hij naar Eric toe.

— Wij niet witte man doodmaken, kondigde hij aan. Witte man vechten voor leven. Deze hier, hij trok een van de anderen naar voren sterk als witte man. Hij met u vechten. Hier wapen! Hij duwde Eric een knots in de handen, waarvan het uiteinde gevormd werd door een zware steen.

Er zat voor Eric niets anders op, dan aan het bevel van het opperhoofd te gehoorzamen. Met tegenzin nam hij het ongewone wapen aan en woog het op zijn handen. Het was zwaar genoeg en een welgerichte slag kon zeker dodelijk zijn.

Eric keek zijn tegenstander aan, een woeste reus, die ongeveer even groot was als hijzelf, en zich, te oordelen naar de valse grijns op zijn gelaat, bij voorbaat op de strijd scheen te verheugen.

Met de knots in zijn hand kwam hij zwaaiend op Eric af. Het gemompel in de kring was verstomd. Niemand zei een woord meer, doch allen zaten gespannen op de afloop van de strijd te wachten.

Verkennend draaiden de beide tegenstanders om elkaar heen, doch plotseling deed de inboorling een uitval. Zijn knots zwaaide zoemend door de lucht en Eric kon maar net opzij springen. Het vreemde werktuig woog zwaar in zijn handen en hij was niet gewoon om met zoiets om te gaan. Deze mislukte aanval scheen de inboorling razend te maken. Hij verloor alle voorzichtigheid uit het oog en sprong woedend op Eric af. Doch deze hield het hoofd koel en wist de moordende slagen telkens op het nippertje te ontwijken.

Toen hij zijn kans schoon zag, deed hij zijn knots op de borst van zijn tegenstander neerkomen, waarbij hij er nochtans voor zorgde hem niet te hard te raken, aangezien het geenszins zijn bedoeling was, de man te doden. De inboorling struikelde, de knots ontglipte hem, en hij was nu geheel aan de genade van Eric overgeleverd. Dreigend kwamen de anderen een paar stappen naderbij.

Doch Eric liet zijn knots zakken, zette de voet op de borst van zijn verslagen tegenstander en wendde zich tot het opperhoofd.

— Witte man niet doden, zei hij. Witte man vrede zoeken. Geen kwade bedoelingen. En tot de man op de grond voegde hij er aan toe: Sta op. Witte man schenkt u het leven.

Beschaamd krabbelde de andere overeind. Een goedkeurend gemompel klonk in de kring der grijsaards en Pa-oh kwam naar Eric toe en sprak:

— Witte man zeer groot en sterk. Ook edelmoedig. Witte man groot hart, daarom schenken wij u leven. Gij vrij om heen te gaan.

Eric dacht er echter niet aan om heen te gaan. Hij vertelde de hoofdman waarom hij naar het eiland gekomen was. Hij verzweeg ook niet dat zijn vriend Helsa verdwenen was, nadat ze beide door en ondergeschikte van Pa-oh overvallen waren.

Pa-oh luisterde aandachtig en knikte af en toe instemmend. Eric vroeg hem, of hij behulpzaam wilde zijn bij het zoeken naar Halsa en juist toen Pa-oh daarover diepzinnig zat na te denken, werden zij gestoord door luid geroep van een der anderen die hun uit de verte stond te wenken.

— Hij vreemde voetsporen gevonden legde Pa-oh uit, terwijl hij er met Eric heen ging.

Onmiddellijk zag Eric, dat het om sporen van sandalen ging. Nu was hij Halsa op het spoor. Hij slaakte een kreet van blijdschap en wilde onmiddellijk op weg gaan om zijn metgezel op te zoeken.

Doch Pa-oh weerhield hem en zei :

— Witte man niet alleen gaan. Spoor moelijk te volgen op rotsen. Wildernis allerlei gevaren. Twee van Pa-oh's mannen gaan met u mee. Gij kunt hen vertrouwen. Ook flauwste spoor zij zien en volgen.

Eric was getroffen door dit aanbod waaruit bleek, dat de wilden hem geen kwaad hart toedroegen. Pa-oh klopte in zijn handen en liet een schelle kreet horen, waarop onmiddellijk een ander man kwam aangelopen en even later was Eric met twee van Pa-oh's mannen op weg om het spoor van Halsa te volgen.

Al spoedig zag Eric, dat Pa-oh gelijk had gehad. Zijn ongeoefende ogen zouden het spoor gauw bijster zijn geraakt, doch de beide wilden hadden niet de minste moeite om het te volgen. Met feilloze zekerheid gaven zij de weg aan, die nog steeds door het verlaten landschap voerde.

Langzamerhand vermindert de spaarzame plantengroei. Slechts hier en daar groeide nog wat hoog opgeschoten berggras en Eric was verwonderd toen hij plotseling een struisvogel zag lopen. Plots bleven de beide spoorzoekers onbeweeglijk staan.

Vreesachtig staarden zijn in de verte, waar zich de strakke lijnen van een kale bergrug tegen de blauwe lucht aftekende.

— Wat gebeurt er? vroeg Eric, waarom gaat gij niet verder?

— Witte man niet verder gaan! riep een der wilden uit, terwijl hij met bevende vinger naar de bergen in de verte wees. Daar dodenridders. Niemand levend terugkeren!

— Dodenridders? vroeg Eric met tintelende ogen. Ze zijn hier dus toch op het eiland? Hij bedwong zijn verrassing en dacht er aan dat het nu in de eerste plaats toch om zijn vriend ging.

— Kom, vooruit! drong Eric aan. Wij moeten andere witte man vinden.

Doch de wilden bewogen geen stap en een van hen zei:

— Spoor van andere witte man gaat naar bergen. Hij nu reeds bij dodenridders. Gij nooit meer terugzien hem!

En of Eric hen smeekte of dreigde het hielp niets. De wilden waren niet te bewegen om verder te gaan.

Eric keek radeloos om zich heen toen ineens een der wilden een kreet gaf en zich op de knieën liet vallen. Eric snelde toe en zag hoe de wilden met afgrijzen in het zand wezen. Daar stond een voetafdruk, zoals Eric er nog nooit een gezien had. Het spoor had de vorm van een menselijke voet, doch was bijna tweemaal zo groot en het allervreemdste was, dat deze voet slechts twee tenen had!

Zwijgend staarde Eric naar de vreemde voetafdruk, terwijl de wilden opgewonden met elkander fluisterden. Af en toe verstond Eric het woord dodenridders, doch verder werd hij teveel door zijn eigen gedachten in beslag genomen om te volgen, wat zij zeiden.

Opnieuw werd hij bevangen door die onbestemde vrees, die hem als een verschrikkelijke nachtmerrie besloop. Talloze vragen bestormden hem. Wat waren het voor wezens, die deze onnatuurlijke voetsporen achterlieten? Waar hielden zij zich op? Hadden zij inderdaad iets met de verdwijning van Halsa te maken?

— Maar wat zijn dat dan voor mensen? vroeg hij plotseling ongeduldig. Wie zijn die dodenridders?

Sidderend over zijn hele lichaam, antwoordde een van de wilden hem:

Dodenridders niet mensen! Zij kwade geesten, die mensen wegroven. Nog nooit iemand aan dodenridders ontsnapt.

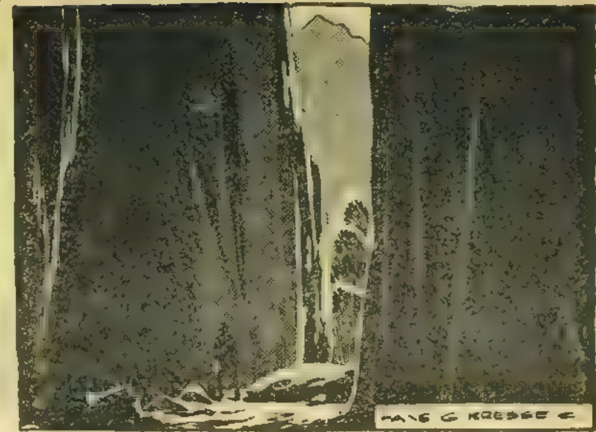
— Geesten kunnen toch geen mensen roven? trachtte Eric zijn eigen angst weg te spotten, doch de wilde stamelde zenuwachtig:

— Dodenridders alleen dode mensen meenemen!

— Wel probeerde Eric, waarvoor zijt gij dan bang? We leven alle drie nog en hebben dus niets van de doddenridders te duchten. Kom mee, we gaan verder.

Doch de wilden waren op geen enkele manier te bewegen, om mee te gaan, zodat Eric hen ten slotte moest achterlaten.

Langzaam en aarzelend ging Eric verder, recht op het rotsgebergte af, dat steil en somber in de verte oprees. De stilte om hem heen werd door geen ander geluid verbroken, dan dat van zijn eigen voetstappen.

Een enkele maal keek hij om, de figuurtjes van de wilden werden hoe langer hoe kleiner. Een tijdlang bleven ze hem nakijken, toen keerden ze zich om en gingen naar hun dorp terug. Nog een ogenblik kon Eric hen zien, toen verdwenen zij aan de horizon en Eric was alleen te midden van deze sombere oneindigheid.

Het liefst had hij willen terugkeren doch alsof hij door een onzichtbare macht gedreven werd, ging hij voort.

Soms zag hij ineens weer de voetstappen van Halsa, die hij erkende aan afdrukken van sandalen en bijna aldoor waren dan in de onmiddellijke nabijheid de wonderlijke sporen van die vreemde wezens te vinden. Het leek er inderdaad veel op, dat Halsa op zijn zwerftocht door deze dodenridders begeleid werd.

Ten slotte stond Eric vóór een loodrecht omhoog rijzende rotswand ,en een ogenblik leek het hem, alsof hij zijn speurtocht hier zou moeten opgeven. Aan klimmen viel niet te denken, daarvoor was de bergmuur veel te steil. Na enig zoeken ontdekte Eric echter een smalle spleet, die een soort doorgang vormde.

Vastbesloten zocht Eric zijn weg door de nauwe rotsspleet. Reeds na enkele ogenblikken werd het pad breder en even later stond hij aan de andere zijde van de rotswand. Voor hem strekte zich een dichte wildernis uit. Eric stond een ogenblik stil en nam de omgeving op. Ook hier heerste dezelfde onnatuurlijke stilte. Geen takje bewoog, geen vogel ritselde tussen het dichte gebladerte.

Ook de sporen hadden opgehouden en even stond Eric besluiteloos, welke kant hij zou uitgaan. Voortdurend was het, alsof een geheimzinnige stem hem toefluisterde om terug te keren, nu het nog niet te laat was. Het liefst zou Eric aan die waarschuwing gevolg hebben gegeven, doch aan de andere kant was er iets wat hem dwong, verder te gaan en bovendien begon hij langzamerhand een hevige angst te koesteren voor het lot van Halsa. Hij moest zijn trouwe strijdmakker zien te vinden, tot elke prijs.

De stilte om hem heen was onheilspellend en plotseling voelde Eric met onfeilbare zekerheid, dat hem gevaar dreigde. Hij trok zijn dolk, die hem reeds in zo menige strijd goede diensten bewezen had en luisterde ingespannen. Doch de stilte werd door geen geluid verbroken. En toch had Eric zich niet vergist.

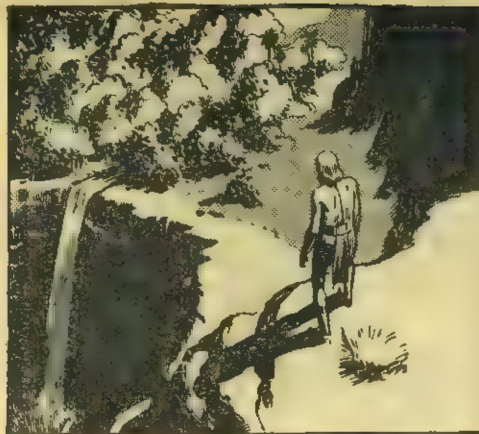

Als een afzichtelijke grote, zwarte kat, sloop een monsterachtig dier zonder een enkel geluid te maken door de wildernis, recht op Eric af. Zo behoedzaam zette het beest zijn poten neer, dat geen takje kraakte, geen blad ritselde. Daardoor kwam het, dat Eric het monster pas op het allerlaatste ogenblik in de gaten kreeg. Met een ruk draaide hij zich om en vol afgrijzen keek hij in de fonkelende ogen.

Nu begon het dier zachtjes te grommen, een hees en dreigend geluid. Met katachtige bewegingen sloop het naderbij en Eric verwachtte ieder ongeblik, dat het dier een geweldige sprong zou nemen. Hij zette zich schrap en bereidde zich op het ergste voor.

Het monster was nu vlakbij gekomen en maakte de afschuwelijkste geluiden, die alleen al voldoende waren om iemand de haren te berge te doen rijzen. Uit de wijd opengesperde muil lekte het speeksel. Blinkend wit schitterden de vlijmscherpe roofdiertanden. Met de dolk in de vuist wachtte Eric de aanval af, iedere spier tot het uiterste gespannen. Maar een geheimzinnig iets scheen het beest tegen te houden. Het schudde grommend de kop, sloeg wild met de voorpoten in de aarde, doch het kwam geen stap dichterbij.

Na enkele minuten, welke Eric een eeuwigheid toeschenen verdween het monster grommend en wild met zijn staart zwaaiend tussen de struiken. Eric veegde zich het zweet van het voorhoofd. Door welke geheimzinnige machten was hij omgeven? Wat had het monster bewogen om hem met rust te laten? Vrees. Of iets anders? Eric kon er geen oplossing voor vinden en aarzelend zette hij zijn weg voort.

Na enige tijd kwam hij op een plaats waar de wildernis minder dicht was en plotseling stond hij aan de rand van een diepe, donkere kloof. Het leek alsof de elementen hier een groot gat in de aarde hadden geslagen.

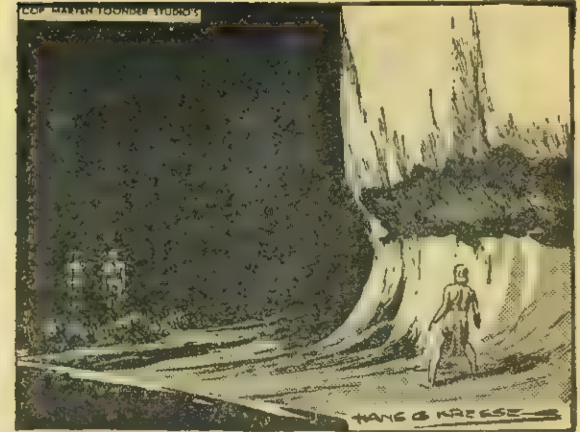
Aan de rand bleef Eric staan en tuurde zwijgend in de diepte. Nog steeds drong geen geluid tot hem door, beneden kon hij niets onderscheiden.

Slechts een peilloze inktzwarte duisternis gaapte hem tegen. Door een onweerstaanbare aandrang voelde Eric zich gedwongen in het gat af te dalen, hetgeen echter niet gemakkelijk bleek. Soms gingen de wanden steil naar beneden, zonder een enkel houvast te bieden.

Doch voortdurend vervuld van de volledige wil om zijn trouwe Halsa op te zoeken begon Eric de moeilijke afdaling.

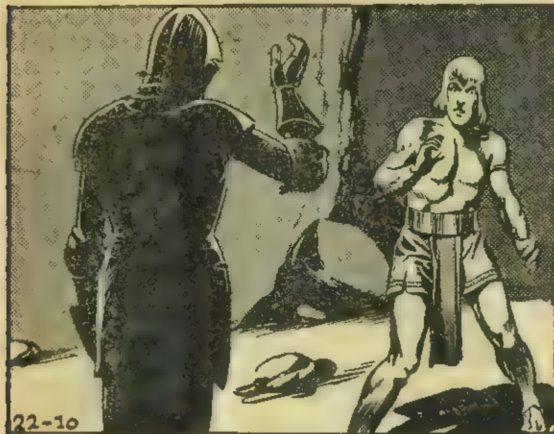

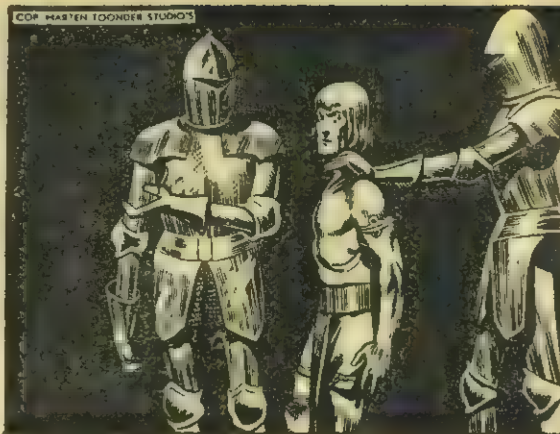
Het was een lang een moeilijke tocht en Eric slaakte een zucht van verlichting toen hij eindelijk beneden was. Iedere spier deed hem pijn, zijn handen en knieën waren geschaafd van het schuren langs de rots, maar nu stond hij op de bodem van een diepe kuil, omringd door een diepe, inktzwarte duisternis, onwerkelijk en dreigend.

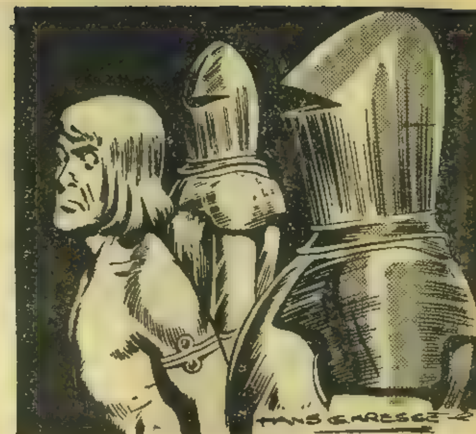
In de verte kon hij de vormen van de rotsen onderscheiden, doch waar hij ging bleef de duisternis als een ondoordringbare mantel om hem heen hangen. Het daglicht drong hier nauwelijks door. Aan alle zijden was hij omgeven door steile, woeste rotswanden. De stilte drukte op hem als een loden last. Het geluid van zijn eigen schreden was bijna hinderlijk voor zijn oren.

Zoekend speurde zijn blik in het rond. Welke richting moest hij uit? Aarzelend deed hij enige schreden, tot hij ineens als verstijfd bleef staan. Daar vlak voor hem in de zanderige bodem waren duidelijker dan hij ze ooit tevoren gezien had weer de geheimzinnige sporen, monsterlijk grote afdrukken van een reusachtige voet met twee tenen. Eric huiverde. Nog was het niet te laat om terug te keren, doch dezelfde vreemde macht, die hem tot hier gedreven had, deed hem verder gaan.

Plotseling zag hij recht voor zich uit twee spookachtige figuren uit de duisternis opdoemen.

Langzaam traden de gestalten naderbij. Het dreunen van hun voetstappen klonk Eric als een onheilspellend gerommel in de oren. Het angstzweet brak hem uit. Nog nooit hadden zijn ogen zulke wezens aanschouwd. Dit moesten wel de dodenridders zijn, waarvan de wilden gesproken hadden. Het waren ijzeren mensen.

Van deze vreemde wezens had ook Halsa hem verteld. Het waren dus geen verzinsels.

Eric kon hun ledematen horen knarsen bij het lopen. Gezichten hadden zij niet .Een horizontale spleet dwars over hun hoofd was het enige wat zij bezaten.

Een van hen stak knarsend een hand in de hoogte en wenkte Eric naderbij te komen. Eric wilde wegrennen, maar zijn benen bewogen zich automatisch. Gedreven door een kracht, die sterker was dan hijzelf, bewoog hij zich in de richting van de afschrikwekkende wezens.

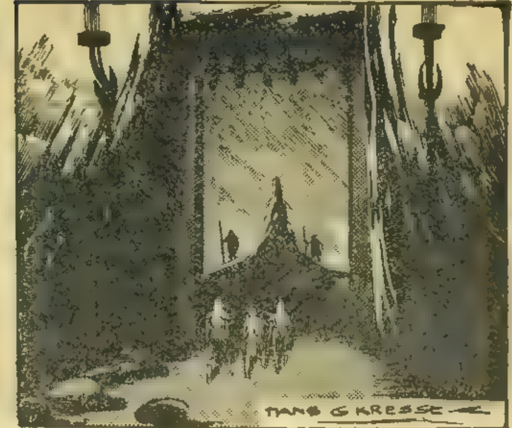
— Wij zijn gekomen om u te halen, sprak een van hen en de andere voegde er aan toe : Ga mede. Verzet zal u niet helpen. Tegen ons helpt geen strijd. Hun stemmen klonken hol en het was alsof ze van heel ver weg kwamen.

Zij grepen Eric bij de schouders en de aanraking van het koude metaal deed een rilling van afgrijzen langs zijn rug glijden.

De dodenridders namen hem tussen zich in en voerden hem mee en het was Eric te moede alsof hij voorgoed afscheid van de wereld nam. De duisternis hing niet langer als een mantel alleen om hem heen, doch strekte zich uit, zwart en golvend tot in de uiterste hoeken van de kuil.

Nadat zij enige tijd gelopen hadden, kwamen Eric en zijn begeleiders in een grot. Hier week de duisternis om plaats te maken voor een vreemd, onwerkelijk licht. Het geluid van de dreunende voetstappen van de dodenridders weerkaatste rommelend tegen de glibberige wanden, die dropen van het vocht.

Grillig gevormde stalactieten wierpen groteske schaduwen op de grond, die al even glad en glibberig was, zodat Eric zich af en toe voelde uitglijden.

Willoos liep Eric voort tussen de ijzeren reuzen, die hem zwijgend meevoerden. Al enige malen had hij gemeend vage schimmen in de grot te zien bewegen en eensklaps bleef hij als aan de grond genageld staan. Daar voor hem stond een sombere, zwijgende figuur, die zonder enige uitdrukking in zijn ogen langs hem heen staarde. Eric sperde zijn ogen open van verbazing : dit was de man, die hij boven bij de waterval naast zich op de grond had zien liggen. Maar die man was dood geweest ! Hoe kwam hij hier? Wat deed hij hier? Was het misschien een toevallige gelijkenis? Doch neen, daarin kon Eric zich niet vergissen.

Hij kreeg echter geen tijd om er langer over na te denken, want een hand porde hem in de rug om hem tot doorlopen aan te manen.

Na enige tijd gingen zij onder een reusachtige poort door en Eric had plotseling het gevoel, alsof hij zich in de onbegrensde ruimte bevond. Dichte nevels rezen langzaam uit de bodem en zover zijn oog reikte, zag hij niets dan een grijze oneindigheid om zich heen.

Zijn zonderlinge bewakers aarzelden geen ogenblik. Zwijgend en doelbewust gingen zij voort. Voortdurend schoven vage gestalten door de nevels langs Eric heen, vreemde, zwijgende wezens, waarvan de wasachtige gladde ledematen glommen in het wonderlijke licht. Geluidloos doemden zij op uit de grijze walm en even geruisloos verdwenen zij weer in de nevelen.

Eric dacht dat zijn tocht nooit een einde zou nemen, maar ten slotte zag hij in de verte opnieuw een poort, waar zijn bewakers hem heenvoerden. Achter die poort heerste dezelfde, diepzwarte duisternis als in de kuil, doch het meest werd Eric's aandacht getrokken door de figuur op het bordes van rotsblokken, die daar voor het duisterzwarte gordijn stond en hem wenkte.

De beide dodenridders bleven staan en automatisch liep Eric verder, alsof een ander zijn ledematen bewoog, tot hij vlak voor de man op het bordes stond.

Zwijgend bleef deze hem enkele ogenblikken aanstaren. Het was een der vreemdste wezens, die Eric ooit gezien had. De diepliggende ogen onder de wonderlijk gevormde schedel straalden van een vreemde gloed en het was alsof zij Eric wilden doorboren. De wrede mond was vertrokken in een wrange grijns en het gelaat had de wasbleke kleur van een dode. Eric kon een huivering niet onderdrukken.

— **Daar zijt gij dus, Eric de Noorman! begon de man met een** hoge toonloze stem te spreken. Gij zoekt uw vriend Halsa, nietwaar? En ge wilde samen met uw vriend in ons rijk binnendringen? Ge wilde u al onze geheimen eigen maken?

— Ja, stamelde Eric, maar hoe weet gij.. eh.. wie zijt gij?

— He, wat een vragen! ik heb de macht over doden en levenden. Ik wist dat gij komen zoudt! Door de geest, door de gedachtekracht van mijn brein heb ik uw vriend gedwongen mij te bezoeken. In uw geval was het natuurlijk veel gemakkeijker, bezeten als gij waart door de drang uw vriend te zoeken.

— Halsa! Waar is hij? Is hij hier? Laat mij bij hem! verzocht Eric opgewonden, doch de ander hief bezwerend zijn hand.

— Niet zo haastig! Ja, uw vriend Halsa is hier. Mijn dodenridders hebben hem de goede weg gewezen. Al zijn het slechts holle omhulsels, lege ijzeren harnassen, zonder geraamte, zonder geest, mijn bevelen brengen ze stipt ten uitvoer. Door de kracht van mijn gedachten, kan ik hun opdragen wat ik wil. Ook uw vriend Halsa hebben zij tot mij gevoerd!

— Waar is hij? Laat mij met hem spreken! drong Eric aan.

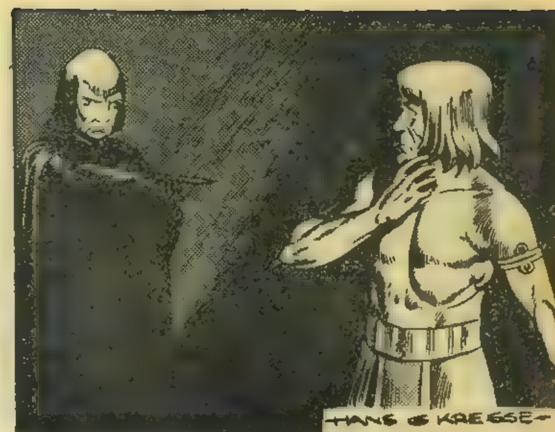
— Goed, gij zult uw zin hebben, stemde de ander toe. Hij klapte in de handen en riep met luide stem: Halsa! Verschijn!

Bijna op hetzelfde ogenblik doemde de gestalte van Halsa uit de nevel op. Zijn gezicht was wasbleek. De anders zo tintelende ogen staarden levenloos voor zich uit. Zijn stem kwam als van oneindig ver weg:

— Hier ben ik, Halsa. Men heeft mij gedood. Ik kan niets meer voor u doen!

Met angst en afgrijzen staarde Eric naar de wasbleke gestalte voor hem.

— Halsa, stamelde hij, Halsa, ga mee, ik ben gekomen om u te halen... doch zijn vroegere strijdmakker staarde met holle ogen zwijgend langs hem heen. Het was alsof Eric's woorden niet eens tot hem doordrongen.

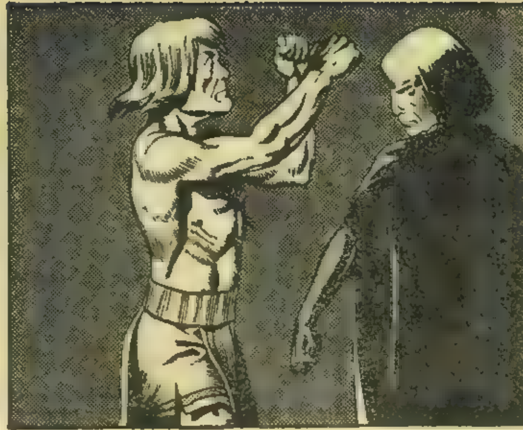
— Halsa, ga heen, klonk plotseling achter Eric de krakende stem van de zonderlinge figuur, die Eric bijna vergeten had. Terstond zette Halsa zich in beweging en met langzame, afgemeten schreden verdween hij in de grijze nevels.

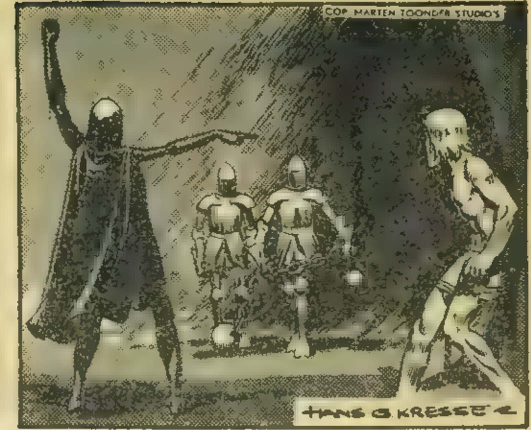
Eric keerde zich met een ruk om en keek in het wreed grijnzende gelaat van de man, die hem hierheen gelokt had. De mond was vertrokken in een satanische grijns, de donkere ogen fonkelden van woede en haat.

— Nu hebt gij Halsa gezien, siste de man hem toe, gij weet thans, welk lot u wacht. Gij dacht uw vriend te kunnen halen? Halsa! Onnozele! Van mij zijt ge! Uw lichaam en ziel behoren mij toe. Eerst zal ik u laten doden, doch daarna zal ik u wederom tot het leven opwekken. En dan moogt ge bij Halsa, bij uw vriend blijven, doch in mijn dienst!

De echo's van zijn krakende stem galmden door de grot en weerkaatsten duizendvoudig tegen de wanden. Dreigend strekte de man een benige wijsvinger naar hem uit en Eric werd bevangen door een gevoel van panische schrik. Vol afschuw deinsde hij achteruit.

— Vrees niet! gilde de man. Ik zal een groot man van u maken. Met uw vriend zult ge het bevel voeren over mijn soldaten, mijn doden, die ik tot het leven gewekt heb. Met hen zal ik het koninkrijk van de geest verdelgen en u beiden heb ik bestemd om dit leger aan te voeren, een onoverwinnelijk leger van onkwetsbare soldaten. Zij zijn reeds dood, niets kan hen nog deren!

Met afgrijzen dacht Eric aan de zwijgende gestalten, die hij tussen de nevels had zien rond dolen. En tot dit leger van menselijke robots, van levende doden zou hij zelf ook binnenkort behoren. Dit leger zou hij moeten aanvoeren, onder toezicht van de waanzinnige?

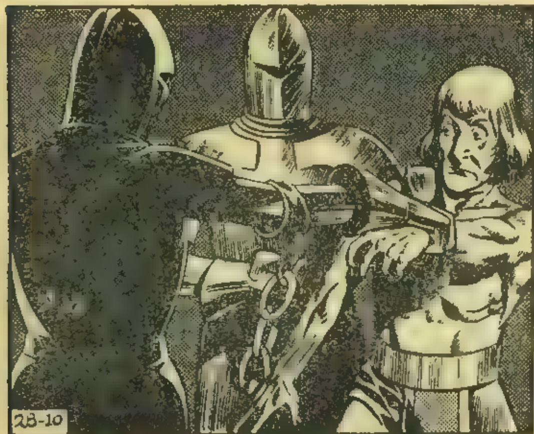
Eric voelde een blinde woede in zich opkomen. Al zijn spieren spanden zich. Dreigend, met opgeheven vuisten sprong hij naar voren, doch de man tegenover hem week geen stap terug. Zijn ogen fonkelden en bleven Eric strak aankijken.

— Terug, onnozele! Dacht ge soms mij te kunnen vernietigen? Genoeg heb ik met u gepraat. Het wordt tijd om te handelen!

Hij klapte een paar maal in zijn handen en op hetzelfde ogenblik verschenen twee dodenridders, die een zware ijzeren ketting torsten.

Eric voelde zijn kracht verlammen en week verschrikt terug, terwijl de twee zonderlinge gestalten knarsend naderbij kwamen.

— Boeit hem, beval de man in de zwarte mantel kort en werpt hem in de put!

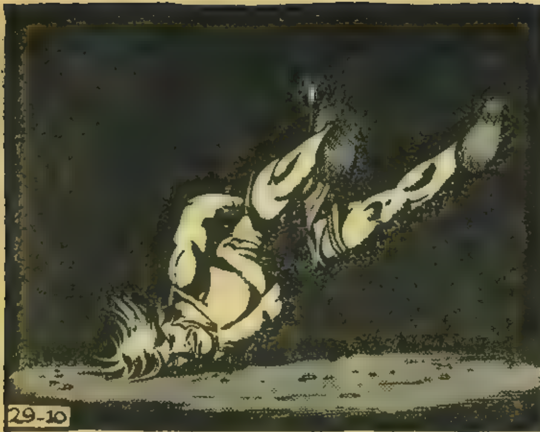
Zwijgend traden de dodenridders op Eric toe, die, verlamd van schrik als hij was, geen kracht meer had om zich te verweren. Hij huiverde bij de aanraking van hun metalen klauwen, die hem ruw beetgrepen.

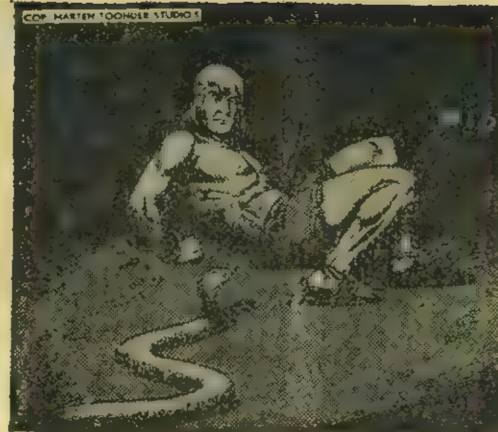
Met een spottende glimlach om de lippen keek de man in de zwarte mantel toe.

— Vrees niet, sprak hij. Binnen enkele ogenblikken zult ge kennis maken met mijn lievelingen. Een enkele beet van hen is reeds dodelijk. Ge zult niet lang behoeven te lijden en zodra ge aan de beet van mijn slangen zijt overleden, zal ik U tot het leven terugroepen. Dan zult ge mij dankbaar zijn en mij met graagte dienen.

Zijn woorden drongen nauwelijks tot Eric door. De ijzeren mannen hadden hem intussen de armen op de rug gebonden, zodat hij geen enkele beweging meer kon maken. Zonder Eric aan te raken, dwongen ze hem achteruit te lopen. Met alle geweld trachtte Eric de beheersing over zijn spieren terug te krijgen om zich tegen zijn belagers te kunnen verzetten, doch het was alsof zijn ledematen hem reeds niet langer toebehoorden. Stap voor stap ging hij achteruit, terwijl de man, die zijn dood bevolen had, onverschillig stond toe te zien.

Steeds dichter naderde Eric het luik in de bodem van de grot, nog een enkele stap en plotseling voelde hij de grond onder zich wegzinken.

Eric sloot zijn ogen en voelde, dat hij viel, eindeloos lang, leek het hem toe. Met een dreunende smak kwam hij ten slotte op de grond terecht en versuft door de schok bleef hij een tijdlang onbewegelijk liggen. Doch langzaam keerde zijn denkvermogen terug. Hij probeerde zich op te richten, wat niet gemakkelijk ging met zijn geboeide handen en keek om zich heen.

Aan alle kanten rezen de wanden van de put, waarin hij terechtgekomen was, loodrecht omhoog. Vocht drupte langs de stenen en nergens zag hij een weg tot ontsnapping.

Langzamerhand drongen de laatste woorden van de man, die over leven en dood kon beschikken, tot hem door.

— Binnen enkele ogenblikken zult ge kennis maken met mijn lievelingen. Een enkele beet van hen is reeds dodelijk.

Vol afschuw sloot Eric de ogen. Dit zou dus het einde zijn, een smadelijke dood in plaats van in een eerlijke strijd verslagen te worden.

Op hetzelfde ogenblik hoorde Eric een schuifelend geluid, vlak bij zich. Hij richtte het hoofd op, doch deinsde meteen geschrokken terug. Een monsterachtige groene slang schuifelde langzaam op hem af. Met een uiterste krachtsinspanning schoof Eric naar de rand van de put, doch dit gaf hem niets, want de slang kwam met grote snelheid naderbij, langzaam het bovenlijf wiegend. Zij stootte een sissend geluid uit. Hoog richtte zij de kop op en Eric zag de kleine stekende ogen en de bewegelijk heen en weer schietende tong van het monster vlak bij zich. Het angstzweet brak hem uit. Langzaam boog de kop van het reptiel zich naar hem toe.

Op dat ogenblik ontwaakte Eric. Verwezen staarde hij om zich heen. Het eerste waarop zijn oog viel, was het lichaam van de dode inboorling, die door Helsa was neergeslagen.

Verward veegde Eric met zijn hand langs zijn ogen. Was hij wakker, of droomde hij nog? Wie was de man, die daar lag? En waar waren de dodenridders gebleven en de man met de zwarte mantel, die hem in de put had laten werpen?

Duizend vragen stormden door zijn brein en pas heel langzaam drong het tot hem door, wat er gebeurd moest zijn.

Plotseling herinnerde hij zich, hoe Halsa en hij door Baldo en Alder van het vlot waren gegooid en hoe zij hier op deze vreemde kust waren terechtgekomen. En verder? Had hij dan alles gedroomd?

Op hetzelfde ogenblik voelde Eric iets over zijn benen glijden. Hij schoot met een ruk overeind en zag een bijna twee meter groene slang die met heen en weer zwaaiende kop op hem toeschoof. Was het dan toch geen droom geweest? Ja, want nu waren zijn handen vrij. Eric bedacht zich geen seconde, hij wachtte tot het reptiel hem zo dicht genaderd was, tot hij het kon grijpen. En met zijn beide handen klemde hij de strot van het monster als in een ijzeren schroef. Nog even schoot de gespleten tong heen en weer. Het beest kronkelde zich in duizend bochten en sloeg als een razende met zijn staart. Doch Eric's greep verslapte geen ogenblik tot de slang eindelijk geen teken van leven meer gaf.

Vol afschuw wierp Eric het dode dier van zich af, en stond op. Ja, nu wist hij weer alles. Terwijl hij en Halsa hier zaten, werden ze overvallen door de inboorling. Hij zelf was getroffen door iets, doch Halsa had de man blijkbaar onschadelijk gemaakt.

Halsa? Waar was Halsa zelf gebleven? Zou hij ontvoerd zijn door de inboorlingen? Zou zijn lichaam misschien ook ergens in de wildernis liggen? Een somber gevoel van vrees en eenzaamheid bekroop Eric, doch juist toen hij wilde gaan overleggen, wat hem nu te doen stond, hoorde hij geritsel in het struikgewas.

Voorzichtig ging hij erop af. Zouden weer nieuwe gevaren hem dreigen?

Doch even later zag hij de bekende gestalte van Halsa, die druk bezig was, vruchten te zoeken.

— Halsa! riep Eric verheugd uit, terwijl hij op zijn trouwe strijdmakker toeliep.

— Hé, ge zijt dus bijgekomen, merkte Halsa even verheugd op. Ik begon al bang te worden, dat ge iets te hard geraakt waart.

En terwijl beide mannen zich gretig te goed deden aan de vruchten, vertelde Eric zijn vriend alles van de zonderlingen droom, welke hij gehad had.

EINDE

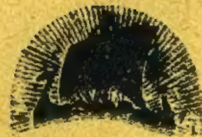
In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH
3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO
4. DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
5. DE SULTAN VAN AKAIIM
6. HET WATER DES LEVENS
7. HET STENEN AFGODSBEELD
8. DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
9. SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
10. DE VALSE KONING
11. DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM
    — DE DODENRIDDERS

Zullen weldra verschijnen :

12. DE WONDEREN VAN MU
13. DE ZONAANBIDDERS
14. HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman »
bevat een volledig en afzonderlijk verhaal

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 – Brussel